

og konditorvirksomhed til kun at omfatte visse vine eller spirituosa vil være egnet til løsning af de kontrolmæssige problemer.

Efter at udvalget har modtaget henvendelser fra bl. a. Håndværksrådet (bilag 4 og 7), har udvalget i det andet spørgsmål til ministeren, der er optrykt i bilag 8, bedt ministeren oplyse, om de fra brancheside stillede forslag om en skærpet kontrol i forbindelse med andre foranstaltninger (bøder og bevillingsinddragelse) vil kunne begrænse mulighederne for misbrug så meget, at det skønnes forsvarligt at opretholde den hidtidige bevillingspraksis indtil videre. Det er herved forudsat, at spørgsmålet om afgiftsfritagelsens fortsatte beståen kan tages op til bedømmelse på grundlag af de til sin tid indvundne erfaringer. Den skærpede kontrol skulle i givet fald bygge på, at der hvert kvartal skulle indsendes redegørelse over forbrug og beholdning af afgiftsfritaget spiritus og vin, og at redegørelsen skulle kræves attesteret af statsautoriserede eller registrerede revisorer. Ministeren har hertil svaret, at det på forhånd kan anses for tvivlsomt, om de foreslåede kontrolforanstaltninger m. v. vil være tilstrækkeligt effektive til at hindre misbrug. Ministeren er imidlertid indstillet på at overveje, om og i hvilket omfang den nævnte skærpelse vil gøre det muligt at opretholde bestående bevillingspraksis.

Vedrørende loven om afgift af chokolade- og sukkervarer m. m. (§ 8).

Ved ændringsforslag nr. 8, stillet af finansministeren og tiltrådt af udvalget, ophæves den hidtil bestående adgang til at opnå afgiftsfritagelse for kakaopulver, der leveres til hospitaler o. lign. eller mod lægeattest til syge og rekonvalescenter. De afgiftsfri leverancer af denne art har udgjort knap 20.000 kg kakao årligt til et chokoladefabrigtsbeløb på knap 120.000 kr. Ophævelse af bestemmelsen om afgiftsfrihed vil betyde en administrativ forenkling for de afgiftspligtige virksomheder og for toldvæsenet.

Afgiftslempelse for chokolademælkepulver m. v.

Spørgsmålet blev rejst under folketingets behandling af forslaget til den nugældende chokoladefabrigtslov af 18. december 1968. I

den af folketingsudvalget den 6. december 1968 afgivne betænkning over dette lovforslag er herom anført følgende:

„Udvalget har diskuteret det forhold, at der af chokolademælk kun svares chokoladefabrigtsafgift af det anvendte kakaopulver, medens chokolademælkepulver er beskattet af hele produktet. Ministeren har oplyst (jfr. svar på spørgsmål 7), at det har været drøftet med chokoladebranchen, om det var muligt at beskatte chokolademælkepulver alene af indholdet af kakaopulver, og at der var enighed om, at det ikke indtil nu har været teknisk muligt at gennemføre en sådan ordning bl. a. på grund af vanskelighederne ved importen af disse varer. Udvalget har taget dette til efterretning, idet man går ud fra, at der fortsat vil blive arbejdet med sagen, og at der, når spørgsmålet afgiftsteknisk kan løses, vil blive fremsat lovforslag til løsning af dette problem.“

Udvalget har herom modtaget et notat fra finansministeren (bilag 9). Der er endvidere modtaget en fællesskrivelse fra Brancheforeningen for danske Sukkervarer-, Marzipan- og Chokoladefabrikker og Landsforeningen af Chokolade- og Sukkervarerfabrikant-er af 1930 (bilag 10) samt en skrivelse fra A/S Lidano (bilag 12). De to organisationer og firmaet A/S Lidano har endvidere haft foretræde for udvalget. Hvis chokoladefabrigtsloven ændres således, at chokolademælkepulver holdes uden for afgiftspligten efter lovens § 1, kommer afgiften, for så vidt angår pulver, der er fremstillet her i landet, alene til at hvile på den til varen medgående kakao. Beskatningen af den anvendte kakao vil da ske ved, at den pågældende fremstillingsvirksomhed indkøber kakaopulver i beskattet stand. For indførte pulvere af denne art må der i forbindelse med indførslen kræves chokoladefabrigtsafgift af varens indhold af kakao. Dette må ske på grundlag af en erklæring fra den udenlandske fabrikant om kakaoinholdet. Herved opstår imidlertid det spørgsmål, om det er muligt ved en teknisk undersøgelse af den pågældende vare at efterprøve rigtigheden af fabrikantens erklæring. Dette spørgsmål har været genstand for en del undersøgelser og diskussion, som det fremgår af det optrykte materiale (bilag 9-12). Udvalget er imidlertid enig i den opfattelse, der er udtrykt i det fra finansministeriet modtagne